

In gesprek met een echte Reuselse

Door Thijs van der Zanden

*Vruuger was er bij ons thuis weinig weelde
en de doofheid van onze pa was voor hem en
voor ons een grote handicap mér hij zurgde
samen mee ons moeder vur hil veul
nestwérmt en dé vonden wij veul en veul
vurnaomer.*

*Nel Heesters-Van
Limpt in d'n hof aan
de Hulsersedijk,
september 2002.*

Aan het woord is de 74-jarige Nel Heesters-Van Limpt, de derde in de rij van het negen kinderen tellende gezin van Jan van Limpt en Bel Panjoel.

Ouderlijk gezin

Onze pa is niet altijd doof geweest. Hij is in militaire dienst geweest bij de afdeling telefonie en daar kwam iemand alleen maar bij met een prima gehoor. Spijtig genoeg heb ik onze pa alleen maar meegemaakt toen hij al doof was. Door zijn doofheid noemde men in Reusel hem d'n dove Jan van Limpt. Onze pa en ons moeder hebben vanaf hun trouwdag altijd in de Mierdseweg gewoond, in Reusel meestal de *Straot* genoemd. Eerst hebben ze een tijdje gewoond aan de rechterkant van de Straot in het huis waar later Wotje van Gompel is gaan wonen. Daarna zijn ze aan de overkant gaan wonen. Na eerst een tijdje gewoond te hebben in het huis van Piet van de Zwarte (van Limpt) zijn ze verhuisd naar het huis waar later Toon

*Het pas getrouwde
paar Jan van Limpt
en Bel Panjoel
enkele dagen na hun
trouwdag op 22 mei
1924.*

Hendrikx (Schaf) in woonde. Dit huis is mijn geboortehuis.

Toen ik twee jaar was zijn we, in mei 1930, verderop in de Straot gaan wonen. Het was een huis bestaande uit twee woningen dat door aannemer Toontje Wilborts gebouwd was. Ik weet nog goed dat bij de verhuizing de kachel, een zogenaamde cuisinière, met het vuur er nog in door de jonge mannen uit de buurt naar ons nieuwe huis gebracht werd. Er moest immers direct gekookt kunnen worden. Hoewel ik pas twee jaar was herinner ik me nog, dat ik staande op mijn tenen, juist over de vensterbank kon kijken en zag hoe de mannen de hete kachel naar binnen brachten. Het moet toentertijd veel indruk op mij gemaakt hebben want het is mijn oudste herinnering.

In de andere woning van het huis, richting Hooge Mierde, is later het gezin van Bertoom (Panjoel), de jongste broer van ons

moeder, komen wonen. Naast Bert-oom woonde tante Trien van Limpt-Jansen met haar huishouden en daar weer naast het gezin van Kiske Vet (van Gestel). Naast ons, richting het dorp, woonden achtereenvolgens Janus Box (van Limpt), Piet van de Zwarte (van Limpt) en Neel van de Klamp (Maas). Tussen het huis van Janus Box en ons huis heeft later, Pruis-oom (Fons van Limpt) een nieuw huis gebouwd.

De *Straot* was een buurt waar burenhulp vanzelfsprekend was en waar een gemoedelijke sfeer heerste. Er werd veel bij elkaar *gebuurt en op de koffie gegôn* waarbij zittend rond de kachel allerlei verhalen en gebeurtenissen verteld werden. Zo heb ik van ons moeder een verhaal gehoord dat zich afspeelde in haar ouderlijk huis dat in de Rijpershoek stond. Op 8 november 1918 is daar haar broer Gust-oom op jonge leeftijd overleden aan de beruchte Spaanse griep. Volgens traditie werd bij de overledene gewaakt. Op een avond waren Pruis-oom (Fons van Limpt) en Ponnese Driek (Roymans) de wakende mannen. Haar broer, Driek-oom, had eveneens de Spaanse griep en lag daar ook ziek in bed. Gekleed in een lang wit nachthemd kwam Driek-oom, die uiterlijk veel op Gust-oom leek, malende van

de hoge koorts, midden in de nacht, de kamer van de wakende mannen binnen. Verstijfd van schrik dachten ze dat Gust-oom uit de dood herrezen was, lacht Nel.

Vermoedelijk omdat er in Reusel zoveel van Limpten zijn, hebben wij de bijnaam Bel gekregen, de voornaam van ons moeder. Daarom word ik meestal Nel Bel genoemd, wat wel eens verwarrend is omdat de achternaam Bel ook in Reusel voorkomt. Ons moeder was heel bedreven in koken. Ze was in staat van 'niks iets te maken'. Zo maakte ze in de oorlog wel eens zogenaamde eierboter. Van eieren, bloem, zwiers (ondermelk) en een heel klein beetje boter, maakte ze smeerboter voor op het brood. Ook denk ik met smaak terug aan de lekkere erwtensoep die ze maakte.

Met kerstmis wist ze met haar armoe raad en kon ze zonder veel kosten het heel gezellig maken. Als tafellaken gebruikte ze een wit beddenlaken en legde daar kruislings biezen overheen die ze van rood kreppapier had geknipt. Midden op de tafel stond een grote kaarsenstandaard. Ze maakte die van een half doorgesneden grote *erpel* waarin ze de rechtgebogen haak van een klerhanger stak. Erpel en klerhaak werden omwikkeld met zilverpapier en boven op de kapstok werden kaarsklemmetjes geplaatst met kaarsen erin. We vonden het prachtig, vertelt Nel nagenietend.

Binnen het gezin regelde ons moeder alles, waarbij vooral ons An haar steun en toeverlaat was. Deze steun had ze wel nodig

De Stroot in de vijftiger jaren. Aan de linkerkant van voor naar achteren de huizen van Gerard Maas, Toon Schaf (Hendrikkx), Gust Bierings, Neel van de Klamp (Maas), Piet van de Zwarte (van Limpt), Graard van Cele (van Limpt, Pruis (Fons van Limpt en d'n dove Jan van Limpt.

Gust-oom Panjoel. Hij overleed op 8 november 1918 aan de Spaanse griep. Pruis-oom (Fons van Limpt) en Ponnese Driek (Roymans) dachten even dat hij uit de dood herrezen was.

*De lagere school
klas van Nel van
Limpt, omstreeks
1937.*

Achterste rij, v.l.n.r.

*Martha van Limpt
(Flierp), Marietje
Bogers, Miet van
Limpt, Mien
Paulussen, Anneke
van Limpt (Klak),
Zeva Schoormans,
Agnes Gijbels,
Anneke van Limpt
(Box).*

*Middelste rij, Riek
Lauwers, Miet*

*Heesters (Krekel),
Trees Verhagen,
An Vosters (Snip),
Miet Vosters, Jo van
Hoof, Miet Heesters
(van Nollekes) en
Lisa van de Borne.*

*Voorste rij, Cor van
Limpt, Toke Vosters,
Miet Hendriks,
Grarda Vosters,
Miet Lauwers, Jana
Huijbregts, Toke van
Gompel en Nel van
Limpt.*

in verband met de doofheid van onze Pa. Onze Pa is heel zijn leven sigarenmaker geweest. Lange tijd heeft hij gewerkt bij d'n Aida en later bij d'n Agio. Hij was in Reusel medeoprichter van het Centraal Ziekenfonds en de Sigarenmakersbond. Dikwijls was hij te vinden in zijne grote *hof* waar hij genoeg groente, aardappelen en fruit kweekte zodat de groenteboer bijna geheel buiten de deur kon blijven. Ook had hij *kiepen* en varkens waardoor we altijd voorzien waren van eieren en ook wel eens een varken konden laten slachten. Hij kon ondanks zijn doofheid erg genieten als wij tijdens feestjes en verjaardagen *stukskes* voordroegen en plezier maakten. Onze pa en ons moeder waren *hil goei minsen*, vertelt Nel.

Kindertijd

De *Straot* was een buurt met heel veel k nder. Meestal trok ik op met mijn zus Berta en ook wel met Dien Schoor (Schoormans). In de vakantie gingen we dikwijls naar het *Zustersm esje* dat achter de villa van Baxen aan de Lagemierdsedijk lag. Hier wandelden de zusters wel eens naar toe met de meisjes van hun pensionaat. In dit bos hadden ze enkele banken van boomstammen laten maken. Hierbij maakten we met *m stespellen*, takken en andere spullen van de vuilnisbelt

die daar in de buurt was een eigen stekje en deden er ons te goed aan het van thuis meegebrachte brood en thee. Verder vermaakten we er ons met allerlei spelletjes zoals hinkelen en bomen klimmen. Wel hadden we schrik

*Bel Panjoel en haar
zus Mie Panjoel bij
hun geboortehuis
aan de Rijpershoek
in 1913.*

*Het gouden
bruidspaar Bertje
Panjoel en Anna
Mutsers temidden
van hun kinderen,
kleinkinderen, neven
en nichten en
aangetrouwden in
1934. De bruidjes op
de voorgrond zijn
v.l.n.r. Bertha van
Jan van Limpt,
Nellie van Jan
Panjoel, An, Nel en
Miet van Jan van
Limpt, Isa en
Doortje van Jan
Panjoel. Achter de
bruidjes, helemaal
links, staat Jurrie
(Simon Jansen).*

van de *kénder* van Buuten (Lavrijsen), die kwamen daar ook wel eens en braken dan alles af wat we gemaakt hadden.

Vanaf mijn drie jaar ben ik naar de *bewaarschool* gegaan waar ik meestal graag naar toe ging. Vooral zuster Rosalie was een lieve non. Dat gold niet voor zuster Pacifica.

Hoewel ik lang niet altijd een lieverdje was kon ik bij haar niets goed doen. Op een keer toen het gesneeuwd had dacht ik dat mijn klompen sneeuwvrij waren. Er kwam na een tijdje toch water onder mijn voeten vandaan doordat er wat achtergebleven sneeuw smolt. Toen Pacifica dat zag zei ze dat ik in mijn broek had geplast. In zei haar dat dat niet waar was maar ze geloofde het niet waarop ik riep, "*dan vuult.*" Hiervoor moest ik voor straf voor de klas komen staan met het gezicht naar de muur. Het ergste was nog dat Sinterklaas in de klas kwam en iedereen twee schuimpjes kreeg waarbij ik werd overgeslagen omdat ik straf had. Ook moesten we van haar regelmatig figuren overtrekken met potlood waarbij ze mij altijd een kat gaf. Op een keer was Pacifica afgeleid door een moeder die op bezoek kwam en kreeg ik een paard waar ik heel blij mee was. Toen ze de figuren weer ophaalde kon ze niet nalaten te zeggen dat ik eigenlijk een kat had moeten krijgen.

Ook naar de Lagere school ging ik graag. Hoewel er strenge regels waren kon ik goed opschieten met de zusters Celcia, Prisca en Fortunata. Dat gold echter niet voor het hoofd van de school, zuster Mariana. Op school was het de gewoonte dat de leerlingen met het beste maandelijkse rapport een prijsje kregen. Daar was ik nooit bij omdat ik

*Stoer kijkende
soldaat Jan van
Limpt in dienst bij
de afdeling telefonie,
omstreeks 1916.*

Het zilveren bruidspaar Jan van Limpt en Bel Panjoel tussen hun kinderen op 22 mei 1949. V.l.n.r. An, Nel, vader Jan, Péér, Jo, Jeanne, Guus, Miet, moeder Bel, Bertus en Bertha.

geen uitblinker was. Op een keer echter, bij de uitreiking het kerstrapport, was ik wel bij de drie beste. Daarvoor kreeg ik een papieren kerststalletje waar ik heel blij mee was omdat we thuis nog geen kerststal hadden. Toen zuster Mariana het voor mij klaarstaande stalletje zag staan, nam ze het weg waarbij ze zei dat ik eerst nog maar eens een tijdje mijn best moest doen. Nog heel goed weet ik dat ik dat heel oneerlijk vond en er heel veel moeite mee had.

Na de Lagere school was ik graag naar de Huishoudschool gegaan. Omdat het bedrag van een gulden vijftig per week bij ons thuis niet gemist kon worden ging dit niet door.

Omstreeks 1940 kwam bij ons Simon Jansen, in Reusel beter bekend als Jurrie, in de kost. Jurrie, was ook al eerder bij Schore Gust (Schoormans), Wotje Blok (van de Sande) en Jan Pas in de kost geweest. We waren wel eens jaloers op hem omdat we vonden dat hij verwend werd. Als hij van ons moeder twee stukken spek kreeg en wij maar een zeiden we plagend: "*Hij krégt twee stukken en hij is er nog nie ins inne van ons.*"

Jurrie was *unne doodgoeie mins*. Ons Jeanne, die bij ons de *kakkenest* was, was zijne lieveling. Zij kwam meestal wat later uit haar bed en hij riep dan: "*Loatslaoper komde nou pas ut oew bed.*" Als ons Jeanne hem dan met haar handjes door zijn altijd kortgeknipte haren aaide, vond hij dat prachtig. Jurrie had als hobby's jagen en bijen houden. Hij hield zich ook aan zijn woord. Aan onze Péér had hij zijn jachtgeweer beloofd als hij het later niet meer kon gebruiken. Toen bekend was dat hij niet lang meer zou leven heeft het

Jurrie (Simon Jansen), overleden in 1951. Volgens Nel was hij unne doodgoeie mins.

Auw Aortske (Bert Aarts) nog geprobeerd zijn geweer te kopen. Jurrie maakte hem duidelijk dat hij dit niet kon doen omdat hij het al aan onze Péér toegezegd had. Ik weet nog dat hij *schroowde* toen ik hem naar het ziekenhuis bracht omdat hij ernstig ziek was en voelde aankomen dat hij nooit meer bij ons terug zou keren. Hij is in 1951 overleden. Van zijn begrafenis weet ik nog dat men bij de kerk aan zijn broer Jurriën Joan vroeg of hij hem nog wilde zien. Hij zei toen: "*Ikke nie ik heb um hil zun lééve al genoeg gezien.*"

Gaan werken

Toen ik 14 jaar was ben ik huishoudelijk werk gaan doen bij de nonnen in Reusel waar gelukkig zuster Mariana inmiddels vertrokken was. Daar woonde en werkte ik de hele week voor zegge en schrijve 30 gulden per jaar. Alleen op zondagavond mocht ik van 6 tot 10 uur naar huis. Ons An werkte in die tijd in het St. Jozefziekenhuis te Eindhoven. Van haar wist ik dat er in het ziekenhuis meisjes gevraagd werden. Samen met ons moeder was ik op een keer op bedevaart naar de Heilige Nicolaas van Tolentijn, de patroonheilige van de Paterskerk van Eindhoven. We hebben daarna van de gelegenheid gebruik gemaakt en zijn naar het ziekenhuis gegaan om er te vragen of ik daar aan de slag kon. Ik werd direct aangenomen en kon gaan werken op de naaikamer waar verstelwerk

gedaan werd. Voor het werk op de ziekenzalen was ik nog te jong. Omdat ik het zelf niet durfde heeft ons moeder mijn werk bij de nonnen opgezegd. Ze kreeg, voor de negen maanden die ik daar gewerkt had, wel mijn jaarloon van 30 gulden omdat ze vonden dat ik goed mijn best had gedaan. In het St. Jozefziekenhuis werkten in die tijd veel Reuselse meiden, waaronder Jo Kas (Verhagen), Door en Nellie Panjoel, Door, Mien en To van de Gelderse (Jansen), Riet, To en Antonette Babbel (van Limpt), Wies Hendrikx van Pieternellekes en ons An en ons Miet.

Hoewel we maar een keer in de zes weken naar huis mochten en er van maandag tot en met zaterdag moesten werken en bovendien op zondag ook nog moesten afwassen had ik er heel *goeien aord*. Ook mochten we wel eens onder begeleiding de stad in en keken daarbij de ogen uit naar al de spullen die daar in de winkels lagen.

Oorlog

In de oorlog beleefden we angstige momenten toen Engelse bommenwerpers met veel geraas laag over de stad vlogen en we de harde dreunende inslagen van bommen

Jan en Bel van Limpt-Panjoel in d'n hof van het huis in de Straot, omstreeks 1950. Jan verbleef hier veel om te heuven.

hoorden. Later hoorden we dat de Philips-fabrieken gebombardeerd waren. Als gevolg hiervan werden er al snel veel burger-slachtoffers naar het ziekenhuis gebracht. Na de invasie in Normandië, eind juni 1944, kwam ons moeder ons in Eindhoven halen in verband met de dreiging van het oorlogsgeweld. Ze had hiervoor Bertus Panjoel uit de Lensheuvel ingeschakeld, die wel meer met zijn vrachtwagen in Eindhoven kwam. In september zijn we met ons gezin naar de Gielis Wil (van Limpt) in de Kattenbos gegaan omdat onze pa en ons moeder dachten dat het daar veiliger was. Eerst hebben we een paar nachten in de stal van de boerderij geslapen. Al snel daarna zijn er bij de boerderij diverse schuilkelders gegraven. Tijdens de beschietingen en gevechten hebben hierin ook de gezinnen van Gielis Wil, Bert-oom, Toon Schaf (Hendrikx), Marte Toort (Heesters) en Jan Prut (van Limpt) gebivakkeerd.

We hebben behoorlijk in onze rats gezeten toen daags voor de bevrijding een Duitser een meid zocht om aan zijn gerief te komen. Gelukkig is dit goed afgelopen en is er niets gebeurd. Wel wil ik zeggen dat we daar ook

Jan van Limpt met zoon Péér en dochter Guus, omstreeks 1937.

Reuselse werklieden van d'n DUW (arbeidsverschaffing) tijdens de oorlog. V.l.n.r. Bert Buut (Lavrijsen), Jan Pronk (van Limpt), Charel Box (van Limpt), Jan van Hollands Peerke (Tops), Toon van de Koster (Kerkhofs) en d'n dove Jan van Limpt.

goede Duitsers hebben meegemaakt. Vier Duitsers die in de buurt al langer ingekwartierd waren hebben ons zelfs op een keer een varken gebracht, dat ter plaatste door Piet van Trienekes (Lavrijsen) geslacht werd. Toen het weer rustig was ben ik samen met onze pa gaan kijken hoe het met het gezin van tante Trien van Limpt-Jansen ging dat bij Prinsen Driekske (Lauwers) in de schuilkelder zat. Op de terugweg vielen er vlakbij enkele granaten. Onze pa moest ik snel een sloot intrekken omdat hij de ontploffingen niet hoorde. Hij vertelde ons later dat hij in heel de oorlog maar twee keer een inslaande granaat of bom heeft gehoord. Zo zie je maar dat doofheid ook zijn voordelen heeft, lacht Nel.

Weer aan de slag

Na de oorlog ben ik gaan werken bij de voormalige Reuselse pastoor Bijnen die een parochie had in de Noordhoek, een stadsdeel van Tilburg. Deze parochie werd in Tilburg de Moordhoek genoemd omdat op de zolder van de kerk ooit Marietje Kessels is vermoord waar de voormalige pastoor en de koster van verdacht werden. Samen met zijn *pastoorsmeid* Riek van Bree, die de pastoor ook al in Reusel gediend had, deed ik er het huishoudelijk werk en ontving het bezoek dat aanbelde. Riek van Bree was een lief mens en in de pastorie was er altijd een heel goede sfeer. Daarom ging ik er met grote tegenzin weg toen ons moeder het nodig vond dat ik

weer naar Reusel moest komen. Ze vond dat ik bij confectiefabriek Otten moest gaan werken omdat daar meer verdiend werd.

Regelmatig uitgaan was er in de jaren, zo vlak na de oorlog, voor de Reuselse jeugd niet bij. Alleen de kermissen van Reusel, Hooge Mierde en Hulsel mochten bezocht worden. Toen ik wat ouder was mocht ik ook op dinsdag naar Hooge Mierde kermis. De voorwaarde was wel dat ik op zondag op tijd thuis was gekomen. Toentertijd mocht ik een keer op dinsdag niet naar Hooge Mierde kermis omdat het zondags te laat was geworden. Gelukkig vroeg onze pa mij op de maandag ervoor mee naar Jan Heine (Lauwers) te gaan om er biggen te gaan kopen. Hij had mij, in verband met zijn doofheid, nodig om te tolken en over de prijs te onderhandelen. Omdat ik dat zo goed gedaan had mocht ik toch kermis gaan vieren.

Verkeringstijd

Harrie Heesters van Sinte en onze Wim waren toentertijd leiders van het Reuselse Jongensgilde. Onze Wim voelde aan dat Harrie een *oogske* op mij had en wist ook dat ik op een middag alleen thuis was. Samen bedachten ze een smoesje. Harrie kwam naar

De verliefde stelletjes Nel van Limpt en Harrie Sint (Heesters) en Charel Box (van Limpt) en Jo Noeres (van Limpt) tijdens een van hun zeldzame vakantie-uitstapjes naar Valkenburg, omstreeks 1949.

mij toe om een enveloppe op te halen, die er natuurlijk niet lag. Toen hij geen enveloppe zag, zei hij: "Als die enveloppe er niet is blijf ik ook maar hier." Die avond, het was op 18 april 1948, kreeg ik van hem het eerste kusje, het was het begin van onze verkering, die altijd *gehouwe hi*, vertelt Nel.

Met heel veel plezier denk ik aan die tijd in de *Straot* terug met al die vrijers en vrienden over de vloer. Op zondagavonden werd er gekaart en de winst werd gespaard voor de nieuwjaarspot. Ook werden er spelletjes gedaan zoals *pand-verbeuren*. Jan Koolen moest op een keer zijn horloge afgeven als pand. Hij kon dit afkopen door zijn sokken uit te trekken. Jan, die de hele dag gedorst had en daarna alleen maar even zijn gezicht en handen had gewassen, trok zijn schoenen en sokken uit. Zijn blote voeten zagen eruit of hij nog steeds een paar zwarte sokken aan had, lacht Nel.

Dur doen op Aowjaarsavond was elk jaar weer een groot feest. Hierbij waren behalve ons pa en ons moeder, de vrijers en andere vrienden zoals Piet Sint (Heesters), Jan Koolen en Jo en Wim van Triene (Jansen) aanwezig. Jurrie zorgde voor een paar konijntjes van de jacht, die we later op de avond met smaak opaten. Van de nieuwjaarspot was drank en ander eten gekocht, zodat

er niets in de weg stond om er met zijn allen een heel gezellige avond van te maken. Uitgaan in onze verkeringstijd was een zeldzaamheid. Wel werden er door enkele mannen van sigarenfabriek Velasques (d'n Das), waar Harrie werkte, busreisjes georganiseerd naar o.a. de watervallen van Co en naar Valkenburg. Ook ben ik wel eens naar een kranskoffie geweest. De kranskoffie van Piet Lauwers en Miet Dirks en van Gerrit Soontiens uit Bladel kan ik me nog wel herinneren.

Eigen gezin

Op 8 januari 1952 zijn we getrouwd. De koffie die in Reusel nog op de bon was ben ik in Arendonk in de Hokken gaan kopen en heb die zelf over de grens gesmokkeld. Het feest is bij ons thuis gevierd zoals dat in die tijd gebruikelijk was. Hoewel ze veel hulp heeft gehad, heeft ons An het leeuwendeel van de organisatie op zich genomen en het diner verzorgd.

We zijn na ons trouwen gaan inwonen bij opa en oma (Sint) Heesters aan de Hulsensedijk. Vrijwel direct is Jan Blek (van de Borne) en Wil Schaop (Dirks) ingeschakeld om het huis voor ons te verbouwen zodat we een eigen slaapkamer, keukentje, huiskamer en nog een klein kamertje kregen. We waren er zo blij

Verkeringstijd van Harrie Heesters (Sint) en Nel van Limpt. Hier tijdens een vakantie-uitstapje naar de grotten van Co in 1950.

Het gelukkige bruidspaar Harrie Heesters en Nel van Limpt. De bruiloft werd bij Nel thuis gevierd. Nel had t.b.v. de bruiloft koffie uit Arendonk gesmokkeld.

Het gezin van Harrie en Nel Heesters-Van Limpt in 1968. V.l.n.r. Jan, Jos, vader Harrie, Christa, Nellie, moeder Nel en Bella.

mee dat we er al introkken voordat er *stroom* was. De vloeren waren van beton met een glad rood bovenlaagje. De huiskamertafel had Harrie gekocht bij Sjokske Hollebekkers uit Bladel. In deze tafel heeft hij een tafelschuif gemaakt. Van Toon Pap (Lavrijsen) is

een kast gekocht waarin hij het glas heeft vervangen. Verder heeft hij nog een nieuwe leunstoel gemaakt. Dit hebben we aangevuld met acht nieuwe keukenstoelen en een slaapkamerameublement en we waren gesteld. Vergeleken met de luxe van tegenwoordig stelde het allemaal niet veel voor maar we waren er op onze manier best *fréét op*, vertelt Nel.

Nel Heesters-Van Limpt met zoon Jos bij het Familiestrand te Postel in 1954.

Tot omstreeks 1972 hebben we veel overlast gehad van de grote open vuilnisbelt die tegenover ons huis aan de overkant van de straat lag waar al het Reuselse afval gestort werd. Na veel klagen bij de gemeente en bellen naar de brandweer omdat er weer eens brand was, is de vuilnisbelt ongeveer 500 meter richting Hulsel verplaatst. Hierbij hebben wij bij de gemeente veel steun gehad van Prinsen Tuntje (van Limpt) en Jaon van Trienen (Jansen).

We hebben altijd aan de Hulselsedijk gewoond waar ook onze kinderen Jos, Bella, Jan en Nellie geboren zijn. Toentertijd kwamen er in de zomervakantie en later ook in de kerst-, paas- en herfstvakantie in Reusel kinderen op vakantie. Marga van d'n Opasser (Anthonisse) was hiervan de grote initiatiefneemster.

Gouden bruiloft van Harrie en Nel Heesters-Van Limpt op 8 januari 2002.

De kinderen kwamen van het kindertehuis Amstelstad in Amsterdam. Vanaf haar vijfde jaar is Christa, een van deze kinderen, bij ons op vakantie gekomen. Het klikte heel goed met Christa. Zowel zij als wij keken uit naar de volgende vakantie en er vloeyde wel eens traantjes als ze weer naar Amsterdam terug moest. Na een aantal jaren kwam juffrouw Bloem van de kinderbescherming van Utrecht vragen of we Christa als pleegkind in ons gezin wilden opnemen. In het begin wilde ik dat niet omdat wij vonden dat ons gezin al compleet was. Toen juffrouw Bloem vertelde dat ze dan voor Christa naar een ander gezin zou uitkijken gaf dat bij mij de doorslag om het toch te doen. Christa is vanaf haar elfde bij ons gekomen en er tot aan haar trouwen gebleven. We hebben ze altijd behandeld als een eigen kind en er nooit spijt van gehad dat we ze in ons gezin hebben opgenomen, vertelt Nel stellig.

van Guus van Luffelen uit Hapert, een kameraad van onze Jos, het verongelukken van Annemieke Lavrijsen en Marga Vosters,

Jan en Bel van Limpt Panjoel zijn trots op de vier keer vier geslachten van hun dochters Bertha, Miet, Guus en Nel.

Hard aangekomen bij ons is het overlijden

De 13 kleinkinderen van Harrie en Nel Heesters-Van Limpt tijdens de 75ste verjaardag van Harrie op 15 juli 2000.

de vriendinnen van ons Christa en het verongelukken van Marcel Diercks uit Lage Mierde een kameraad van onze Jan. Onze kinderen zijn inmiddels allemaal getrouwd en we hebben 13 kleinkinderen waar we heel blij mee zijn. Met heel veel plezier kijken we terug op ons gouden huwelijksfeest. De kinderen hebben alles georganiseerd. Het was een prachtig feest waar de kinderen, kleinkinderen, petekinderen en de buurt prachtige *stukskes* hebben opgevoerd. De videofilm van het feest hebben we wel drie keer gekeken, vertelt Nel nagenietend.

Slot

Al meer dan 25 jaar zet Nel zich belangeloos in voor de Lotusgroep, een grimeergroep van ongeveer 40 mannen en vrouwen die ten doel heeft de EHBO oefeningen realistischer te maken. Samen met haar dochter Bella heeft ze de Lotusgroep opgericht en heeft ze zich

in het grimeren geschoold. Haar kennis heeft ze overgedragen tijdens de cursussen die ze gegeven heeft en nog geeft. Dikwijls heeft ze deelgenomen aan oefeningen, ook bij bedrijven en militaire instanties. Regelmatig siert ze samen met anderen de kerk van Reusel op met bloemen e.d. voor de kerkelijke diensten en gebeurtenissen. Nel is iemand die graag vertelt over haar ouderlijk huis waar haar pa en moeder, weliswaar door omstandigheden zuinig waren maar daarvoor in de plaats zorgden voor heel veel nestwarmte. Het is ongetwijfeld zo dat ook hun pleegkind Christa bij Nel en Harrie deze nestwarmte ervaren heeft waardoor ze zo graag bij hen wilde blijven en nog steeds met Nel en Harrie een nauwe band onderhoudt. Daarom stellen we met recht vast dat Nel van d'n dove Jan van Limpt een echte Reuselse genoemd mag worden.